

er et fladt og sandt Terrain, og den lille Hestebane, som foreslaaes til en Deel af Trans-
porten, er ikke meget mere end en nogenlunde
bred Dæmning, hvor Jordarbeidet er overor-
dentlig lidt, og hvor Stigningsforholdene ikke
behøve at være saa nøie og strengt affattede;
den ærede Minister skal derfor for Eftertiden
være meget forsigtig med at bruge saadanne
Sagtyndige. (Indenrigsministeren: Maa
jeg bede om Ordet!). Jeg kommer nu til det
Spørgsmaal, som er reist af den ærede Rigs-
dagsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds
(Schobelin). Det ærede Medlem forundrer sig
nemlig over, at jeg, der var saameget imod
Tverbanen, nu kom med 2 Tverbaner; i den
Henseende skal jeg bemærke, at er der noget
Menneske, som har tvret og arbeidet imod
Tverbanen, saa er det mig, og først da har jeg
resigneret, først da har jeg taget denne Tver-
bane, som det ærede Medlem saa væsentlig har
bidraget til at bringe os paa Halsen, da jeg
ikke kunde slippe fri for den, uden at bortkaste
Penge, og det er Grunden, hvorfor jeg ikke
kan følge det ærede Mindretal. Jeg kan ikke
gaae med Mindretallet, fordi det bestandig gaaer
løs paa at arbejde for Contrahenten og ikke
for os; det spørger kun: hvad kan Contrahen-
ten være tjent med, men det spørger slet ikke
om, hvad vi kunne være tjente med; de ærede
Medlemmer af Mindretallet sige bestandig:
det kan vox Contrahent ikke være tjent med,
det bør han i det Mindste fortjene; men lad
ham dog i Guds Navn sørge for sig selv, og
lad os sørge for os selv. Den Omhyggelighed
og Opfindsomhed, som Mindretallet har lagt
for Dagen i at faae det fastsatte Betalings-
middelet ombyttet med et andet, og Contrahenten
frigjort for de haarde Betingelser, som han har
indgaaet, for at han ikke skulde lide noget
Tab derved, er i høieste Grad mærkelig; jeg
priser dem derfor, jeg vil raade alle Folk, som
ville have deres Interesser beskyttede mod en
Forsamling, at vælge de ærede Medlemmer til
deres Talsmænd, de kunne ikke faae Nogen,
der ere ivrigere og dygtigere. Ogsaa sidst søgte
jeg at forhindre, at Forholdet blev ordnet ganste
paa den Maade, og det Mærkelige var, at
saalænge Afgjørelsen var fordeelsagtig for Con-
trahenten, saa gav den ærede Indenrigsminister

Ordringen sin fuldstændige Understøttelse, men
saasnart det ikke længere var Tilfældet, saa lod
han den falde og satte ikke mere Priis paa den.
Den ærede Minister kan i det Hele ikke lide,
naar jeg forsøger paa at holde Sagen indenfor
senere og nogenlunde rimelige Grændser; han
kommer sjelden dertil før senere. — Hvad nu
§ 11 angaaer, da indeholder den for mig ikke
Andet end Loven af 1853, igjenopstanden i en
ny Skikkelse; bliver der Pengemidler til at ud-
rette det, som den henviser til, saa bliver det
udrettet, og bliver der ikke Pengemidler dertil
— og jeg skal meget gjerne indrømme, at det
ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds
(Rimestad) kan have Ret, naar han siger, at
det er aldeles usikkert, det er Noget, som maa
være indlysende, endog saa uden den svære Be-
regning, som han anstillede; det er en besyn-
derlig Ting at gjøre sig en saa stor Uleilighed,
at anstille en vidtløftig Beregning om Noget,
som ethvert Menneske kan see med et halvt
Øie; men det er saa slaende, og derved faaer
ogsaa det ærede Medlem noget mere at sige —
saa bliver det ikke udført; der er her kun en
Indrømmelse for Regjeringen til at gjøre det,
og om der skulde vise sig at være Midler til
at udføre et saadant Foretagende tidligere, end
man havde tænkt sig, saa er der et Lovbud for
Regjeringen til at fuldbyrde Sagen, ligesom
det ogsaa, naar vor finansielle Stilling var
saaledes, at vi kunde udføre Jernbaneanlæg i
Sjælland i større Udstrækning, end vi tidligere
havde haabet, stod ethvert Medlem frit for at
komme med Forslag dertil. I Grunden er der
altsaa ingen Fare ved at votere for § 11.
Naar man kunde sige: der er givet Udsigt til,
i en ubestemt Fremtid paa Finantsernes Vegne
at kunne gjøre bethdelige Udlæg, som vi ikke
kjende nogen Grændse for, saa kunde jeg for-
staae, at man ikke burde gaae ind derpaa, men
fordi der ikke er noget stort Haab om, at der
kan komme noget Udbytte deraf, saa kan man
dog gjerne, naar der blot ikke er nogen Fare
derved, gaae ind derpaa, hvis der ellers er
Nogen, der sætter Priis paa at have dette
Haab. Mange holde sig vebtlig ved Haabet.
(Rimestad: Jo vist!) Ja, det ærede Medlem
vuffer at affjære dem Haabet, og derved faae
dem til at stemme imod Forslaget, fordi han